

Orion, bílé hvězdičky s perličkami

Teplý večer přecházející v tmavou noční oblohu se souhvězdími láká. Některá souhvězdí jsou provokativní. A nemusí být velká nebo zase „titěrně“ malá. Mně se nedávno zalíbil Orion. Snad proto, že jsem jej rád pozoroval v mládí, stejně jako děti. Nebo proto, že v jedné z reklam byl označován za čokoládovou hvězdu. Nebo souhvězdí? To je jedno. Hlavně, že tam nahoře je a těší lidi, kteří nekoukají jen pod nohy nebo před sebe.

Orion a letadlo

Seskupení hvězd hodně láká. Dokonce tak, že se ten večer umocním a přes chlad a nezkušenost s nočním fotografováním popadnu starý, dobrý foťák. A jdu na kousek volného prostranství lovit hvězdy. Jak se podařilo, těžko říci. Viděl jsem snímky daleko, daleko lepší. Jenže mně se zdá, že krása Orionu nepoblouznila jenom mě. Byla tu ta chvíle. Čas ber kde ber. Nějaký hodně rychlý pilot, neznámého stroje, který jsem ve tmě slyšel, si zakroužil. Myslím, že z radosti. Jinak si to neumím vysvětlit. Já jsem si jen říkal, co asi ten aviatik vyvede. A co z toho vzniklo? Radost. Možná nás obou. Nebo ještě někoho dalšího, koho třeba já ani on neznáme. Asi to muselo být pěkné, když měl souhvězdí nad hlavou. Bez hroudy, která nás víže, s malými starostmi i radostmi. Třeba v něm byl kus kluka, který četl „K mrakům Magellanovým“ od Stanisława Lema. Nebo nějakou tu zastaralou literaturu. Ale nemusím vědět všechno. Možná je všechno jinak.

